

মধুবন

“বন্ধনৰ পৰা মুক্ত হোৱাৰ যুক্তি - আত্মিক শক্তিঃ”

আজি বাপদাদাই নিজৰ আত্মিক সন্তানসকলৰ আত্মিকতাৰ শক্তি চাই আছিলহঁক। প্ৰত্যেক আত্মিক সন্তানে সন্তান হোৱা হেতুকে আত্মিক পিতাৰ পৰা আত্মিক শক্তিৰ সম্পূৰ্ণ অধিকাৰ প্ৰাপ্ততো কৰিছেই কিন্তু প্ৰাপ্তি স্বৰূপ কিমানলৈকে হৈছে সেয়া চাই আছিল। সকলো সন্তানে নিতৌ নিজকে আত্মিক সন্তান বুলি কৈ, আত্মিক পিতাক স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণৰ ৰিটাৰ্ণ (সঁহাৰি) মুখেৰে বা মনেৰে স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ বা নমস্কাৰৰ ৰূপত দিয়ে। ৰিটাৰ্ণ দিয়া নহয় জানো! ইয়াৰ ৰহস্য এয়াই হ’ল যে নিতৌ আত্মিক পিতাই “আত্মিক সন্তানসকল” বুলি কৈ আত্মিক শক্তিৰ বাস্তৱিক স্বৰূপ সোঁৱৰাই দিয়ে কিয়নো এই ব্ৰাহ্মণ জীৱনৰ বিশেষত্বই হ’ল আত্মিকতা। এই আত্মিকতাৰ শক্তিৰে নিজক বা আনক পৰিৱৰ্তন কৰা। মুখ্য ফাউণ্ডেশ্বনেই (আধাৰেই) হৈছে এই আত্মিক শক্তি। এইটো শক্তিৰেই অনেক প্ৰকাৰৰ পাৰ্থক্য বন্ধনৰ পৰা মুক্তি পোৱা যায়। বাপদাদাই চাই আছিল যে এতিয়াও বহুত সূক্ষ্ম বন্ধন আছে যিটো নিজেও অনুভৱ কৰে যে এই বন্ধনবোৰৰ পৰা মুক্ত হ’ব লাগে। কিন্তু মুক্তি পোৱাৰ যুক্তি (উপায়) প্ৰেক্টিকেলত (কাৰ্যত) ফলপ্ৰসূ কৰিব নোৱাৰে। ইয়াৰ কাৰণ কি বাবু? আত্মিক শক্তি প্ৰত্যেক কৰ্মত যুজ (ব্যৱহাৰ) কৰিব নাজানে। একে সময়তে সংকল্প, বাণী আৰু কৰ্ম তিনিওটাকে একেলগে শক্তিশালী কৰিব লাগে। কিন্তু কোনটো ক্ষেত্ৰত লুজ (ঢিলা) হৈ যায়? এফালে সংকল্পক শক্তিশালী কৰিলে তেতিয়া আকৌ বাণীত কিবা লুজ হৈ যায়। কেতিয়াবা বাণীক শক্তিশালী কৰিলে কৰ্ম লুজ হৈ যায়। কিন্তু এই তিনিওটাকে একে সময়তে আত্মিকতাৰে শক্তিশালী কৰি তোলাটোৱেই হৈছে মুক্তি লাভ কৰাৰ উপায়। যেনেকৈ সৃষ্টিৰ ৰচনাত তিনিটা কাৰ্য - স্থাপনা, প্ৰতিপালন আৰু বিনাশ তিনিওটাই আৱশ্যক তেনেকৈ সকলো বন্ধনৰ পৰা মুক্ত হ’বৰ বাবে মন, বচন, কৰ্ম তিনিওটাত একেসময়তে আত্মিক শক্তিৰ আৱশ্যক হয়। কেতিয়াবা মনক চম্ভালিলে তেতিয়া বাণীত দুৰ্বল হৈ যায়। তেতিয়া কয় এনেকৈতো ভবা নাছিলো, নাজানো এয়া কিয় হৈ গ’ল। তিনিওফালে পুৰা এটেনশ্বন (মনোযোগ)ৰ প্ৰয়োজন। কিয়? এই তিনিওটা সাধনেই সম্পন্ন স্থিতিক আৰু পিতাক প্ৰত্যক্ষ কৰাব। মুক্তি পাবৰ বাবে তিনিওটাতে আত্মিকতাৰ অনুভৱ হ’ব লাগিব। যি তিনিওটাতে যুক্তিযুক্ত হয় তেৱেঁই জীৱনমুক্ত হয়। গতিকে বাপদাদাই সূক্ষ্ম বন্ধনবোৰক চাই আছিলহঁক। সূক্ষ্ম বন্ধনতো বিশেষকৈ এই তিনিওটাৰ কানেকশ্বন (সম্পৰ্ক) আছে। বন্ধনৰ লক্ষণ-

বন্ধনত থকাসকল সদায় পৰা বশীভূত হয়। বন্ধনত থকাসকলে নিজৰ মাজত সদায় আন্তৰিক আনন্দ বা সুখৰ অনুভৱ নকৰিব। যেনেকৈ লৌকিক জগতত খন্তেকীয়া সাধনে খন্তেকৰ আনন্দ বা সুখৰ অনুভূতি কৰায় কিন্তু আন্তৰিক বা অবিনাশী অনুভূতি নহয়। এনেকৈ সূক্ষ্ম বন্ধনত বান্ধ খাই থকা আত্মাই এই ব্ৰাহ্মণ জীৱনতো অলপ সময়ৰ বাবে সেৱাৰ সাধন, সংগঠনৰ শক্তিৰ সাধন, কিবা নহয় কিবা প্ৰাপ্তিৰ সাধন, শ্ৰেষ্ঠ সংগৰ সাধন - এই সাধনবোৰৰ আধাৰত চলে, যেতিয়ালৈকে সাধন থাকে তেতিয়ালৈকে আনন্দ আৰু সুখৰ অনুভূতি কৰে। কিন্তু সাধন সমাপ্ত হ’লে আনন্দও সমাপ্ত হৈ যায়। সদায় একে ৰসত (স্থিতিত) নাথাকে। কেতিয়াবা আনন্দত এনেকৈ নাচি থাকিব যে সেই সময়ত তেওঁৰ নিচিনা যেন আন কোনো নায়েই। আকৌ এনেকৈ থমকি ৰ’ব যে সৰু পাথৰো পাহাৰৰ সমান অনুভৱ কৰিব কিয়নো অৰিজিনেল (আচল) শক্তি নোহোৱাৰ বাবে সাধনৰ আধাৰত আনন্দত নাচে। সাধন আঁতৰি গ’লে তেতিয়া ক’ত নাচিব? সেয়েহে আন্তৰিক আত্মিক শক্তি তিনিওটা ৰূপত সদায় একেসময়তে আৱশ্যক হয়। মুখ্য বন্ধন হ’ল - মনৰ সংকল্পৰ কণ্ট্ৰোলিং পাৱৰ (নিয়ন্ত্ৰণ শক্তি) নাই। নিজৰে সংকল্পৰ বশীভূত হোৱাৰ বাবে পৰাধীনতাৰ অনুভৱ কৰে। যি নিজৰ সংকল্পৰ বন্ধনত আছে তেওঁ বহুত সময় ইয়াতে বিজী (ব্যস্ত) হৈ থাকে। যেনেকৈ তোমালোকেও কোৱা নহয় যে হাৱাত দুৰ্গ সাজে (আকাশত চাং পাতে)। গড়ে আৰু ভাঙে। বহুত ওখ দেৱাল থিয় কৰায়। সেয়েহে হাৱাৰ দুৰ্গ বুলি কোৱা হয়। যেনেকৈ ভক্তিত পূজা কৰি, সজাই পৰাই আকৌ ডুবাই নিদিয়ৈ জানো, তেনেকৈ সংকল্পৰ বন্ধনত বান্ধ খাই থকা আত্মাই বহুত কিবা সাজে আৰু বহুত কিবা ভাঙে। এই ব্যৰ্থ কাৰ্যত নিজেই ভাগৰি যায়, আশাও হেৰুৱাই পেলায়। আৰু কেতিয়াবা অভিমানত আহি নিজৰ ভুল আনৰ ওপৰতো জাপি দিয়ে। তথাপিও সময় বাগৰি গ’লে বুজি পায়, ভাবে যে এয়া ঠিক নকৰিলোঁ। কিন্তু অভিমানৰ বশীভূত হোৱাৰ বাবে, নিজক ৰক্ষা কৰাৰ কাৰণে, আনৰে দোষৰ চিন্তন কৰি থাকে। মনৰ এই বন্ধন হৈছে সকলোতকৈ ডাঙৰ বন্ধন, যাৰ বাবে বুদ্ধিত তলা লাগি যায়। সেইবাবে যিমানেই বুজোৱাৰ প্ৰয়াস নকৰা কিন্তু তেওঁলোকে বুজি নাপাব। মনৰ বন্ধনৰ বিশেষ চিন হ’ল - উপলব্ধি কৰাৰ শক্তি সমাপ্ত হৈ যায় সেয়েহে এইটো সূক্ষ্ম

বন্ধনক সমাপ্ত নকৰিলে আন্তৰিক আনন্দ, সদাকালৰ বাবে অতীন্দ্রিয় সুখ অনুভৱ কৰিব নোৱাৰিব।

সংগমযুগৰ বিশেষত্বই হ'ল - অতীন্দ্রিয় সুখত দুৰ্লভ থকা, সদায় আনন্দত নাচি থকা। সংগমযুগী হৈ যদি এইটো বিশেষত্বৰ অনুভৱ নকৰিলা তেন্তে কি বুলি ক'ব? সেয়েহে নিজকে চেক (পৰীক্ষা) কৰা যে কোনো প্ৰকাৰৰ সংকল্পৰ বন্ধনতো নাই? ব্যৰ্থ সংকল্পৰে বন্ধন হওক, ঈৰ্ষা-দ্বেষৰ সংকল্প হওক, অমনোযোগীতাৰ সংকল্প, আলস্যৰ সংকল্প, এনেকুৱা যিকোনো প্ৰকাৰৰ সংকল্প হৈছে মনৰ বন্ধনৰ চিন। গতিকে আজি বাপদাদাই বন্ধনবোৰ চাই আছিলহঁক। মুক্ত আত্মা কিমান আছে?

শকত ৰচীবোৰতো সমাপ্ত হৈ গ'ল। এতিয়া এই সূক্ষ্ম সূতাবোৰ আছে। হওতে সেয়া পাতলেই হয় কিন্তু বন্ধনত বন্ধাত চতুৰ হয়। গমেই পোৱা নাযায় যে আমি বন্ধনত বান্ধ খাই গৈ আছো কিয়নো এই বন্ধনে খন্তেকীয়া নিচাও জগায়। যেনেকৈ বিনাশী নিচা সেৱন কৰাসকলে কেতিয়াও নিজকে সৰু বুলি নাভাবে। নলাত পৰি থাকিব কিন্তু এনেকৈ ভাবিব যেন মহলত আছে। খালী হাতে থাকিব কিন্তু নিজকে ৰজা বুলি ভাবিব। এইদৰে এই নিচাসক্তসকলেও কেতিয়াও নিজকে ৰং (অশুদ্ধ) বুলি নাভাবে। সদায় নিজকে হয়তো ৰাইট (শুদ্ধ) বুলি সিদ্ধ কৰিব নতুবা অমনোযোগী হৈ দেখুৱাব। এয়াতো হয়েই, এনেকৈতো চলেই সেয়েহে আজি কেৱল মনৰ বন্ধনৰ বিষয়ে শুনালোঁ। পাচলৈ বাণী আৰু কৰ্মৰো শুনাম। বুজিলা!

আত্মিক শক্তিৰ দ্বাৰা মুক্তি প্ৰাপ্ত কৰি যোৱা। সংগমযুগত জীৱনমুক্তিৰ অনুভৱ কৰা মানেই ভৱিষ্যতে জীৱনমুক্ত হোৱাৰ প্ৰাৰম্ভ পোৱা। গ'ল্ডেন জুবিলী (সোণালী জয়ন্তী)ততো জীৱনমুক্ত হ'ব লাগিব নহয় জানো নে কেৱল গ'ল্ডেন জুবিলী উদযাপন কৰিবা। হোৱা মানেই উদযাপন কৰা। জগতৰ লোকসকলে কেৱল উদযাপন কৰে, ইয়াত তেনেকৈ গঢ়ি তোলে। এতিয়া সোনকালে সাজু হোৱা তেতিয়া সকলো তোমালোকৰ মুক্তিৰে মুক্ত হৈ যাব। বৈজ্ঞানিকসকলো নিজে তৈয়াৰ কৰা সাধনৰ বন্ধনত বান্ধ খাই গৈছে। নেতাসকলকো চোৱা ৰক্ষা পাব খোজে কিন্তু কিমান বান্ধ খাই আছে। কৰিব বিচাৰিলেও কৰিব নোৱাৰে তেন্তে বন্ধন নহ'ল জানো। সকলো আত্মাক ভিন্ন ভিন্ন বন্ধনৰ পৰা মুক্ত কৰোঁতাসকল স্বয়ং মুক্ত হৈ সকলোকে মুক্ত কৰা। সকলোৱে মুক্তি মুক্তি বুলি কৈ চিঞৰি আছে। কোনোবাই দৰিদ্ৰতাৰ পৰা মুক্তি বিচাৰে। কোনোবাই গৃহস্থীৰ পৰা মুক্তি বিচাৰে। কিন্তু সকলোৰে আৱাজ এটাই সেয়া হৈছে মুক্তি। গতিকে এতিয়া মুক্তিদাতা হৈ মুক্তিৰ ৰাস্তা দেখুওৱা বা মুক্তিৰ উত্তৰাধিকাৰ দিয়া। তেওঁলোকৰ আৱাজ তোমালোকৰ ওচৰততো গৈ পায় নহয় জানো নে এনেকৈ ভাবা যে এয়াতো পিতাৰ কাম হয়। মই কি কৰিবলগীয়া আছে। প্ৰাৰম্ভ তোমালোকে পাব লাগিব, পিতাই নহয়। প্ৰজা বা ভক্তও তোমালোকক লাগে। পিতাক নালাগে। যি তোমালোকৰ ভক্ত হ'ব সেয়া স্বতঃ পিতাৰ হৈ যাব কিয়নো দ্বাপৰত তোমালোকেই প্ৰথমে ভক্ত হ'বগৈ। প্ৰথমে পিতাৰ পূজা আৰম্ভ কৰিবা। গতিকে তোমালোকক সকলোৱে এতিয়া ফল' (অনুসৰণ) কৰিব সেয়েহে এতিয়া কি কৰিব লাগে? কাতৰ মিনতি শূন্য। মুক্তিদাতা হোৱা। অচ্ছা!

সদায় আত্মিক শক্তিৰ যুক্তিৰে মুক্তি প্ৰাপ্ত কৰোঁতা, সদায় নিজকে সূক্ষ্ম বন্ধনৰ পৰা মুক্ত কৰি মুক্তিদাতা হওঁতা, সদায় নিজকে আন্তৰিক আনন্দ, অতীন্দ্রিয় সুখৰ অনুভূতিত আগবাঢ়ি যাওঁতা, সদায় সকলোৰে প্ৰতি মুক্ত আত্মা কৰি তোলাৰ শুভ ভাৱনা ৰাখোঁতা, এনেকুৱা আত্মিকতাৰে শক্তিশালী সন্তানসকলৰ প্ৰতি বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু নমস্কাৰ।

পাৰ্টিবোৰৰ সৈতে:-

1. শূনাৰ লগতে তাৰ স্বৰূপ হোৱাৰ ক্ষেত্ৰতো শক্তিশালী আত্মা হোৱা নহয় জানো? সদায় নিজৰ সংকল্পত নিতৌ কিবা নহয় কিবা নিজৰ প্ৰতি, আনৰ প্ৰতি উৎসাহ-উদ্দীপনাৰ সংকল্প কৰিবা। যেনেকৈ আজিকালি বাতৰিকাকতত নাইবা বিভিন্ন স্থানত এনেকৈ বিশেষভাৱে লিখে যে “আজিৰ বিচাৰ”। তেনেকৈ নিতৌ কিবা নহয় কিবা উৎসাহ-উদ্দীপনায়ুক্ত সংকল্প মনত ইমাৰ্জ (জাগ্ৰত) কৰা। আৰু সেই সংকল্পৰে নিজকো তাৰ স্বৰূপ কৰি তোলা আৰু আনৰ সেৱাতো লগোৱা তেতিয়া কি হ'ব? সদায় নতুন উৎসাহ-উদ্দীপনা থাকিব। আজি এইটো কৰিম, আজি সেইটো কৰিম। যেনেকৈ কিবা বিশেষ প্ৰোগ্ৰাম (কাৰ্যসূচী) থাকিলে তেতিয়া উৎসাহ-উদ্দীপনা কিয় আহে? প্লেন নবনোৱা (পৰিকল্পনা নকৰা) জানো – এইটো কৰিম, তাৰ পাচত সেইটো কৰিম। ইয়াৰ দ্বাৰা বিশেষ উৎসাহ-উদ্দীপনা আহে। এনেকৈ নিতৌ অমৃতবেলা বিশেষ উৎসাহ-উদ্দীপনাৰ সংকল্প কৰা আৰু পৰীক্ষাও কৰা তেতিয়া নিজৰো সদাকালৰ বাবে উৎসাহী জীৱন হ'ব আৰু উৎসাহ জগাওঁতাও হৈ যাব। বুজিলা - যেনেকৈ মনোৰঞ্জনৰ প্ৰোগ্ৰাম হয় তেনেকৈ সদায় এনেকৈ মনৰ মনোৰঞ্জনৰ প্ৰোগ্ৰাম হওক। অচ্ছা।

2. সদায় শক্তিশালী স্মৃতিৰে আগবাঢ়ি যাওঁতা আত্মা হোৱা নহয় জানো? শক্তিশালী স্মৃতি অবিহনে কোনোধৰণৰ অনুভৱ

হ'ব নোৱাৰে। গতিকে সদায় শক্তিশালী হৈ আগবাঢ়ি যোৱা। সদায় নিজৰ শক্তি অনুসৰি ঈশ্বৰীয় সেৱাত লাগি যোৱা আৰু সেৱাৰ ফল প্ৰাপ্ত কৰা। যিমান শক্তি আছে, সিমান সেৱাত লগাই যোৱা। শৰীৰেৰেই হওক, মনৰেই হওক বা ধনেৰেই হওক। একৰ পৰিৱৰ্তে পদমণ্ডণৰ হিচাপত পাবাই। নিজৰ কাৰণেই জমা কৰা। অনেক জন্মৰ কাৰণে জমা কৰা হয়। এটা জন্মত জমা কৰি 21 জন্মৰ বাবে পৰিশ্ৰমৰ পৰা হাত সাৰি যোৱা। এইটো ৰহস্য জানা নহয়? গতিকে সদায় নিজৰ ভৱিষ্যতক শ্ৰেষ্ঠ কৰি গঢ়ি গৈ থাকা। আনন্দেৰে নিজকে সেৱাত আগবঢ়াই লৈ যোৱা। সদায় স্মৃতিৰ দ্বাৰা একৰস স্থিতিৰে আগবাঢ়া।

3. স্মৃতিৰ আনন্দেৰে অনেক আত্মাক আনন্দিত কৰোঁতা সেৱাধাৰী নোহোৱা জানো। সঁচা সেৱাধাৰী অৰ্থাৎ সদায় নিজেও লগনত মগন হৈ থাকোঁতা আৰু আনকো লগনত মগন কৰোঁতা। প্ৰত্যেক স্থানৰ সেৱা নিজা-নিজা। তথাপিও যদি স্বয়ং লক্ষ্য ৰাখি আগবাঢ়ে তেন্তে এনেকৈ আগবাঢ়ি যোৱাতো সকলোতকৈ আনন্দৰ কথা। বাস্তৱত এই লৌকিক ষ্টাডি (অধ্যয়ন) সকলো বিনাশী হয়, অবিনাশী প্ৰাপ্তিৰ সাধন হৈছে কেৱল এই ন'লেজ (জ্ঞান)। এনেকৈ অনুভৱ কৰা নহয়। চোৱা, তোমালোক সেৱাধাৰীসকলৰ ড্ৰামাত কিমান গ'ল্ডেন চাঞ্চ (সোণালী সুযোগ) প্ৰাপ্ত হৈছে। এই গ'ল্ডেন চাঞ্চক যিমান আগবঢ়াব বিচৰা সেয়া তোমালোকৰ হাতত আছে। এনেকুৱা গ'ল্ডেন চাঞ্চ সকলোৱে নাপায়। কোটিৰ মাজত কোনোবাইহে পায়। তোমালোকেতো প্ৰাপ্ত কৰিলা। ইমান আনন্দিত হৈ থাকানে? জগতত যিটো কাৰো ওচৰত নাই সেয়া আমাৰ ওচৰত আছে। এনেকৈ সদায় নিজেও আনন্দিত থাকা আৰু আনকো আনন্দিত কৰি তোলা। যিমানে নিজে আগবাঢ়িবা সিমানে আনকো আগবঢ়াই নিবা। সদায় আগবাঢ়ি যাওঁতা, ইফালে সিফালে চাই থমকি ৰওঁতা নহয়। সদায় পিতা আৰু সেৱা সন্মুখত থাকক, বচ। তেতিয়া সদায় উল্লসিত লাভ কৰি গৈ থাকিবা। সদায় নিজকে পিতাৰ অতি মৰমৰ, কল্পৰ পাচত পুনৰাই লগ পোৱা সম্ভাৱন হওঁ, এনেকৈ বুজি আগবাঢ়ি যোৱা।

চাকৰি কৰা কুমাৰীসকলৰ প্ৰতি

1. সকলোৰে লক্ষ্যতো শ্ৰেষ্ঠ নহয় জানো। এনেকৈতো নাভাবা যে দুয়োফালে চলি থাকিব কিয়নো যেতিয়া কোনো বন্ধন থাকে তেতিয়া দুয়োফালে চলাতো বেলেগ কথা। কিন্তু বন্ধন মুক্ত আত্মাসকল দুয়োফালে থকা মানে ওলমি থকা। কিছুমানৰ চাৰকামচুপাঞ্চ (পৰিস্থিতি) থাকিলে তেতিয়া বাপদাদায়ে ছুটি দিয়ে কিন্তু মনৰ বন্ধন থাকিলে তেন্তে সেয়া ওলমি থকা হ'ল। এখন ভৰি ইয়াত থাকিলে, আনখন ভৰি তাত থাকিলে তেতিয়া কি হ'ব? যদি এখন নাৱত এখন ভৰি ৰাখা, আনখন নাৱত আনখন ভৰি ৰাখা তেতিয়া কি অৱস্থা হ'ব? অশান্ত নহ'বা জানো সেইবাবে দুয়োখন ভৰি এখন নাৱত থাকিব লাগে। সদায় নিজৰ সাহস ৰাখিবা। সাহস ৰাখিলে সহজেই পাৰ হৈ যাবা, সদায় যাতে এইটো স্মৃতিত থাকে যে মোৰ লগত বাবা আছে। অকলে নাই, তেতিয়া যি কাৰ্যই কৰিব খোজা কৰিব পাৰিবা।

2. কুমাৰীসকলৰ সংগমযুগত বিশেষ পাৰ্ট (ভূমিকা) আছে, নিজকে এনেকুৱা বিশেষ ভূমিকা পালন কৰোঁতা কৰি তুলিছানে? নে এতিয়াও সাধাৰণ হৈ আছে? তোমালোকৰ বিশেষত্ব কি? বিশেষত্ব হৈছে সেৱাধাৰী হোৱা। যিসকল সেৱাধাৰী হয় তেওঁলোক বিশেষ হয়। যদি সেৱাধাৰী নোহোৱা তেন্তে সাধাৰণ হৈ গ'লা। কি লক্ষ্য ৰাখিছা? সংগমযুগতে এইটো চাঞ্চ (সুযোগ) পোৱা যায়। যদি এতিয়া এইটো চাঞ্চ নোলোৱা তেন্তে গোটেই কল্পতে নাপাবা। সংগমযুগৰেই বিশেষ বৰদান আছে। লৌকিক শিক্ষা গ্ৰহণ কৰি থাকিও লগন এই (ঈশ্বৰীয়) শিক্ষাৰ প্ৰতি থাকিব লাগে। তেতিয়া সেই পঢ়া বিদ্বৰূপ নহ'ব। গতিকে সকলোৱে নিজৰ ভাগ্য গঢ়ি আগবাঢ়ি যোৱা। যিমান নিজৰ ভাগ্যৰ নিচা থাকিব, সিমান সহজে মায়াজিৎ হৈ যাবা। এয়া হৈছে আত্মিক নিচা। সদায় নিজৰ ভাগ্যৰ গীত গাই থাকা তেন্তে গীত গাই গাই নিজৰ ৰাজ্যত গৈ উপস্থিত হৈ যাবা।

বৰদান: নিজৰ সকলো দুৰ্বলতাক দানৰ বিধিৰে সমাপ্ত কৰোঁতা দাতা, বিধাতা হোৱা
ভক্তিত এইটো নিয়ম থাকে যে যেতিয়া কোনো বস্তুৰ অভাৱ হয় তেতিয়া দান কৰিবলৈ কোৱা হয়। দান কৰিলে 'দিয়া'তো 'লোৱা' হৈ যায়। গতিকে যিকোনো দুৰ্বলতাক সমাপ্ত কৰিবৰ বাবে দাতা আৰু বিধাতা হোৱা। যদি তোমালোক আনক পিতাৰ খাজনা (সম্পত্তি) দিয়াৰ নিমিত্ত হোৱা তেন্তে দুৰ্বলতাবোৰ স্বতঃ আঁতৰি যাব। নিজৰ দাতা-বিধাতাৰ শক্তিশালী সংস্কাৰক ইমাৰ্জ (জাগ্ৰত) কৰা তেতিয়া দুৰ্বল সংস্কাৰ স্বতঃ সমাপ্ত হৈ যাব।

স্লোগান: নিজৰ শ্ৰেষ্ঠ ভাগ্যৰ গুণ গাই থাকা - দুৰ্বলতাবোৰৰ নহয়।

!! ཨྲྀྣ ཤྲྀྣ !!

ཨྲྀྣ ཤྲྀྣ!!